

DE SCHAATERS

I

Deze decibellen
zijn een soort zweepslagen, een geluidsentiteit
waar het leven in doordringt en los van staat.
Op een warme februaridag zorgen
hun kleuren voor massale stilstand, en heupen
prikken uit het ogenschijnlijk violet in een nieuw soort
behoefte die het absolute doorbreekt, want het is nieuw
niet in de zin van de volgende in een oneindige reeks
maar als het ware (of schijnbaar) al bestaand,
op een manier die een grappig contrast vormt met de onverwachtheid
ervan
en ons ergens allemaal naar de ondergang leidt.

Hier wappert een sjaal, daar klinkt een opgewonden kreet.

Het antwoord is dat het nieuwheid is
die deze snelle ijzers over het ijs leidt
en het profiel dat ik niet kan onthouden, weliswaar
met verbruik van energie, verfijnd tot uitdrukking brengt.
Kleuren ontsnappen en vermanen ons. De menselijke geest
houdt niks vast behalve dan misschien de troosteloze tweetoonsmelodie
van een doorweekte 'plof' of klaagzang.

Maar het wateroppervlak rimpelt, het hele licht verandert.

Wij kinderen schamen ons voor onze lijven
maar we lachen en we praten, als het moet, over seks
en het is weer goed. De golven van matineuze hardvochtigheid
verdwijnen als stadsgas in de lucht.

Maar wat blijft er over? Wat blijft er van elk van ons over?
De dingen die we verzamelden – postzegels uit de koloniën
met vette stempels, mauve, magenta en chocoladebruin, of rare honden
die we op straat zagen, of gevatte opmerkingen.
De een verzamelt kogels. Een man uit Indianapolis, Indiana verzamelt
katapulten uit alle tijdperken, enzovoort.

Van onze verzamelingen afgetrokken verzamelen deze nog een tijdje
doelloos door. We staan nog steeds achter ze.

Maar wat zijn ze lusteloos! En de donkerduivel waggelt
over het gezwollen zand omhoog met de stormduivel op zijn hielen.
Zeker, er is melodieuze gebeier gaande in die afschuwelijke heksenketel.
Bepaalde resonanties zijn niet geheel en al onaangenaam voor het
doodsbenauwde trommelvlies.

De ene uitbarsting tinkelt als een tamboerijn, de andere doet denken aan
een pianokamer of een orgelzolder
want de meest dissonante nacht betovert ons, zelfs na de dood. Misschien
is dit dan toch geluk: de grote vloed tjokvol tubatonen, scheurende
xylofoons, violen, schaalhorens, voorslagen, het instrument dat
serpent heet, viola da gamba's, aeolusharpen, ellepijpen, flipperkasten,
drilboren, que sais-je encore!

Het spektakel heeft je oor al bereikt; in de post-mortemshock blijf je staan
luisteren, stil en in tranen, overspoeld
door herinneringen, in het bijzonder van haren, deel van het wellen dat
jij bent,
het gorgelen van harp, bekken, glockenspiet, triangel, tempelblok,

althobo en metronoom! En nog altijd geen voorgevoel, geen pijn
ervoor of erna.

De doortocht houdt aan, geeft geen krimp. En je bent al ver gekomen.

Maar om van 'niet interessant' naar 'oud en oninteressant' te gaan,
door vrienden omringd te zijn, hoewel al op leeftijd,

de vleugels van de geest te horen, hoewel ver weg...

Waarom draineer ik mijzelf in allerijl om jou neer te halen?

'Ik ben gisteren' en mijn feilen is eeuwig.

Ik hoef geen constante begeleiding, wetende dat ik tekortschiet voor jouw
huidige eisen

en ik heb zo'n vaag vermoeden dat ik die andere 'ik' ben waarmee we
begonnen.

Mijn wangen zijn lege muren voor jouw tranen

en alsof je hem voor altijd hebt laten ontsnappen streel ik die ander.

Visueel bewijs is voortaan vervangen

door de enorme schaduw van bomen die over het leven valt.

De toewijding van een kind

aan deze normale, vormeloze entiteit...

Vergeeten, terwijl de woorden fluks heen en weer vliegen en telkens
betekenis onderuithalen als sneeuw uit een lage lucht, of uit een woud
gespoelde konijnen.

Zo vreemd dat de smalle perspectieflijnen

altijd samen lijken te komen, hoewel ze parallel lopen, en dat een

krankzinnig spook zoiets kan doen,

het huis zoveel verder weg laten lijken, zoals

het leek voor het paard, dat de slee van een perspectieflijn voortsleept.

Vage banieren in de verte, te sterven... En niets is rechtgezet. De varkens
in hun kot